

Bruksela, 20 listopada 2018 r.
(OR. en)

14170/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0379 (NLE)

ENV 749

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy:	DECYZJA RADY w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na trzydziestym ósmym posiedzeniu Stałego Komitetu Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk w odniesieniu do poprawek do załączników II i III do tej Konwencji
----------	---

DECYZJA RADY (UE) 2018/...

z dnia ...

**w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej
na trzydziestym ósmym posiedzeniu Stałego Komitetu Konwencji
o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk
w odniesieniu do poprawek do załączników II i III do tej Konwencji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1
w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk (zwana dalej „Konwencją”) została zawarta przez Unię za pomocą decyzji Rady 82/72/EWG¹ i weszła w życie w dniu 1 września 1982 r.
- (2) Zgodnie z art. 17 Konwencji Stały Komitet może przyjąć poprawkę do załączników do Konwencji.
- (3) Podczas trzydziestego ósmego posiedzenia w dniach 27–30 listopada 2018 r. Stały Komitet ma przyjąć decyzję w sprawie poprawek do załączników II i III do Konwencji.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie powinno zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Stałego Komitetu, gdyż decyzja będzie wiążąca dla Unii.
- (5) Norwegia przedłożyła wniosek o przeniesienie gatunku bernikli białolicej (*Branta leucopsis*) z załącznika II („Ściśle chronione gatunki fauny”) do załącznika III („Chronione gatunki fauny”) do Konwencji.
- (6) Najnowsze dostępne informacje naukowe na temat wielkości, rozmieszczenia i zagrożeń populacji bernikli białolicej pokazują, że cała populacja tego gatunku zwiększyła się ponad dziesięciokrotnie w latach 1980–2010 i osiągnęła obecnie bezpieczny stan zachowania gatunku.

¹ Decyzja Rady 82/72/EWG z dnia 3 grudnia 1981 r. dotycząca zawarcia Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk (Dz.U. L 38 z 10.2.1982, s. 1).

- (7) Unia powinna poprzeć ten wniosek, aby zapobiec bardzo szybkiemu wzrostowi populacji tego gatunku na całym obszarze występowania. Wniosek ten nie jest jednak zgodny z obecnym stanem ochrony przyznanym bernikli białolicy na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE¹. Ponieważ zmiana załączników do dyrektywy 2009/147/WE nie jest aktualnie planowana ani też możliwa w krótkim terminie określonym w Konwencji (90 dni), Unia powinna na razie stosować bardziej rygorystyczne środki ochrony, zgodnie z art. 12 Konwencji.
- (8) Szwajcaria przedłożyła wniosek o przeniesienie wilka (*Canis lupus*) z załącznika II („Ściśle chronione gatunki fauny”) do załącznika III („Chronione gatunki fauny”) do Konwencji.
- (9) Obniżenie poziomu ochrony populacji wilków do najniższego wspólnego mianownika nie jest uzasadnione z punktu widzenia nauki i zachowania gatunku. Najnowsze dostępne informacje naukowe na temat wielkości, rozmieszczenia i zagrożeń populacji wilka europejskiego pokazują, że na dziewięć głównie transgranicznych populacji wilków w Unii i sąsiadujących z nią państwach tylko trzy kwalifikują się do kategorii „najniższego stopnia zagrożenia”, podczas gdy sześć populacji jest „narażonych” lub „bliskich zagrożenia”. Populacja zamieszkująca w zachodnio-środkowych Alpach należących do Szwajcarii kwalifikuje się do kategorii „gatunek narażony” według czerwonej listy gatunków zagrożonych Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

- (10) Zaktualizowane informacje na temat stanu ochrony wilka w Unii będą dostępne w 2019 r. w ramach sprawozdań wymaganych na podstawie art. 17 dyrektywy Rady 92/43/EWG¹. Unia pragnie zatem odroczyć głosowanie Stałego Komitetu w sprawie wniosku Szwajcarii do czasu, aż informacje te będą dostępne,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

¹ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na trzydziestym ósmym posiedzeniu Stałego Komitetu Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk jest następujące:

- poprzeć wniosek o przeniesienie gatunku bernikli białolicy (*Branta leucopsis*) z załącznika II („Ściśle chronione gatunki fauny”) do załącznika III („Chronione gatunki fauny”) do Konwencji. Unia stosuje na razie bardziej rygorystyczne środki ochrony, zgodnie z art. 12 Konwencji;
- dążyć do uzyskania poparcia innych umawiających się stron Konwencji w celu odroczenia głosowania nad wnioskiem dotyczącym przeniesienia wilka (*Canis lupus*) z załącznika II („Ściśle chronione gatunki fauny”) do załącznika III („Chronione gatunki fauny”)/ do czasu, aż dostępne będą zaktualizowane informacje na temat stanu zachowania wilków w Unii.

Niniejsze stanowisko zostanie wyrażone przez Komisję.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Rady

Przewodniczący
